

Javnaðarflokkurinn fékk
4.757 atkvøður — ein
vokstur uppá 589 at-
kvøður

SOSIALURIN

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRØÐRALAG

Nr. 88

HÖSDAGIN
10. NOVEMBER 1966

39. ARG.

SAMGONGAN FOKIN

P. M. Dam:

Løgtingsvalið kemur at føra við sær, at sitandi landsstýrissamgongan kemur ikki at halda fram

Javnaðarflokkurinn fær 7 tingmenn	27,1 pst.	+ 0,4 pst.
Sambandsflokkurinn fær 6 tingmenn	23,6 pst.	+ 3,3 pst.
Sjálvstýrisflokkurinn fær 1 tingmann	4,9 pst.	+ 1,0 pst.
Fólkaflokkurinn fær 6 tingmenn	21,6 pst.	+ 1,4 pst.
Tjóðveldisflokkurinn fær 5 tingmenn	20,0 pst.	+ 1,6 pst.
Framburðsflokkurinn fær 1 tingmann	2,8 pst.	+ 1,6 pst.

Stoðan er nú 13—13. »Sjálvstýris-
samgongan hefur mist meirilutan.

Hvørjir møguleikar eru fyri lands-
stýrissamgongu er ov skjótt at meta
um enn. Møguleikarnir eru, at sam-
bandið, fólkaflokkurinn, gl. sjálv-
stýri og Kj. Mohr fara saman um
eitt landsstýri. Ella ein samgonga
millum javnaðarflokkin, sambands-
flokkin og sjálvstýrisflokkin, sum í
1958. Hetta eru teoretiskir møgu-
leikar.

Løgtingsvalið hefur givið svarið.
Fólkíð hefur felið sín dóm, sum ikki
er at misskilja.

Her aftrat er at bita merki í, at
fólkaflokksmaðurin Vilhelm Niel-
sen hefur fingið dygga álitisvátan
frá veljarum sínum, og sostatt er
týðuligt, at allir møguleikar um at
taga heimastýrislógina sundur eru
burtur.

Valnáttina spurdi útvarpið flokks-
formenninar um teirra áskoðan á
valúrslitið. Og svarini vóru hesi:

Hákon Djurhuus (fólkaflokkurinn):
Eftir umstøðunum haldi eg, at vit
hava róa ein góðan róa. Úrslitið
ræði hjartarótur á mær persónliga,
men annars so tapti samgongan. Vit
høvdu ein meiriluta, og nú er javn-
vág, so eftir tí, kann eg ikki annað
eiga, enn at úrslitið var ikki serliga
gott, tvørturímóti.

Johan Poulsen (sambandsflokkur-
in): Tað er ein veruleiki nú, at sam-
bandsflokkurinn er næststørsti flokk-
ur í landinum, og hefur havt ein
vokstur, sum yvirgongur allar aðrar
flokkar, og tað haldi eg er eitt úr-
slit, sum vit kunnu vera bektir
við. Løgmaður snakkaði um róa, og
um tað hefur verið ein kappróður
millum lista A og lista B, so haldi
eg, at vit í kvöld kunnu siga, at tað
eru vit, sum hava vunnið róðurin;
men tað er ikki at skilja soleiðis,
at tað hefur verið ein kappróður
einans millum A og B, men tað
hefur jú verið ein slags róa
millum allar flokkarnar, og eg haldi
tað, at tað er einans grund hjá okk-
um sambandsfólki at vera glað fyri

henda róa, vit hava klárað hann
hampuliga.

P. M. Dam (javnaðarflokkurinn):
Eg vil gjarna egna og flokksins
vegna takka hjartaliga okkara vel-
jarum, eina serliga tók til okkara
agitatorar og stríðsmenn, kvinnur
og menn kring land okkara.

Sjálvandi fegnist eg serliga yvir
úrslitið í Suðuroynni, vit vunnu í
atkvøðum, men tær munaðu ikki
sum vónað.

Vit eru í somu lyklastøðu, sum í
1958, og sum tá tilreiðar at sam-
arbeiða í stjórn saman við monnum,
ið vilja leggja saman við okkum at
fremja fólksins áhugamál.

Sigurð Joensen (tjóðveldisflokk-
urinn): Valið er eitt vónbrót fyri
meg. Vit høvdu væntað eitt betri
úrslit, men stoðan er soleiðis sæð
óbroytt, føroyingar eru framvegis
býttir á miðjun, tað er helvt um
helvt. Eg kundi hugsað mær, at
sjálvstýrisbólkurinn er radikaliserað-
ur, og tað er eisini ein vinningur.
Vit hava avgjørt einki imóti nývali.

Marius Johannesen (sjálvstýrisfl.):
Vit gjørdur, hvat vit kundu, ikki eru
vit nogdir við valið. Men í einum
demokratiskum landi fær fólkíð teir
tingmenn, tað vil hava. Hevði val-
undirtøkan kring landið verið eins
góð og í Suðurstreymi, so stóð betri
til, enn tað stendur; men ikki gerst
við. Vit megu taka tað, sum tað
kemur.

Nýval er kanska eitt, sum eina-
mest liggur fyri, sum tað sær út.

Kj. Mohr (framburðsfl.): Eg stóð
á gáttini og bíðaði, teir vildu hava
meg inn. Hjá mær hefur lívið verið
sodanna, sum mamma mín segði:
»Sorríg og glæde, de vandre til
hobe«. Vilja teir hava meg, so er
tað gott, og vilja teir ikki hava meg,
so var tað eisini gott. Tað er altíð
gott at hava góðar menn utanfyri.
Onkur skal vera tann, sum leggur
rygg og pengar til, tað eru teir
menninar, vit skulu hava fatur á,
haldi eg. Og viss tað var tað, at eg

var utanfyri, so kundi eg sagt sum
so, javel, upp við monnunum, legg
rygg til. Nýval, ja, tað hevði nokk
ikki verið verri fyri framburðs-
flokkin; tá hugsi eg fólk fóru at
hugsu uppá ein annan máta, tí hetta
er nakað, líka sum hjá mær við bý-
ráðsvalinum, tá eg ikki kom inn.
Tá segdu øll: eg stemmaði ikki upp
á teg, tí eg trúði, tú komst inn
alikavel. Eg taki tað við humor,
tað heila.

Hvi spyrst tú ikki meg um sam-
gongu eisini? Eg haldi soleiðis
skitsemisigt, kanska vit finga ali-

Valið í Suðurstreymoy visti eina
framgongd fyri javnaðarflokkin, frá
651 til 981 atkvøður. Men spurning-

kavel onkran javnaðarmann burtur-
úr flokkinum, sum var sjálvstýris-
maður, tað kundi borið á, tað
kundi borið á, tí tað er persónligt
valg. Heldur tú teir bliva dikteraðir
av P. M. Dam, man partidesiplinin
vera har meir?

Vit kunnu siga sum eingilsmaður-
in: weit and see.

Er tað nú sikkurt, eg eri innkom-
in?

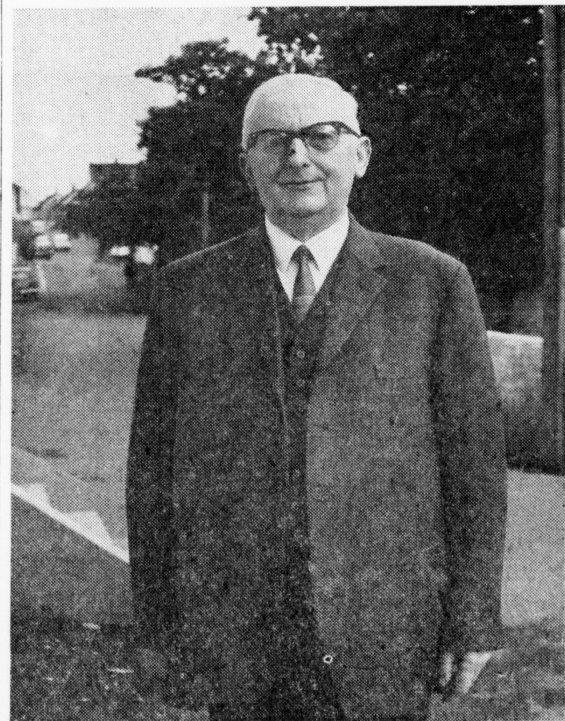
urin, hvør ið verður tinglimur, er
enn óvissur.

Jákup Lindenskov, ið hefur sitað
á tingi frá 1958, er hesaferð ikki
vissur í at vera afturvaldur.

Atkvøðurnar standa toluliga javn-
ar millum 2 av valevnum, eftir á
vit í gjárkvöldi finga uppsurt, er
stoðan henda, tó skal sigast, at fin-
teljingin kann gera broytingar:

Martin Joensen 232 atkvøður
Jákup Lindenskov 229 atkvøður

JÓHAN H. DANBJØRG 70 ÁR

Í gjár fylti ein hin kendasti
javnaðarmaðurin 70 ár.

Hesin er eingin minni enn J.
H. Danbjørg, hin stóri socialist-
urinn, hin mikli slitmannavinurin
hin dyggi og mæti talsmaðurin
fyri teimum socialistisku hug-
sjónunum.

Eingin sosialisma, eingin ar-

beidarafylking í orðsins sanna
týðningi kundi taka seg upp her
á landi, utan ein slikur sam-
fylkingarmaður, utan eitt slikt
samfylkingarmenniska sum
Danbjørg mátti kenna seg sum
ein teirra, ið røttast tók undir
við teimum sjónarmiðum, ið

huld eru í teimum stórbaru sosi-
alistisku sjónarmiðunum.

Ikki hefur altíð verið lætt at
koma á mál; men við ótroysti-
ligari megi og við tí fyrri eyga,
at hóast tap og missir, so er veg
urin einans: at fylkjast til einu
dyggari stríð — ja, soleiðis ken-
na vit Danbjørg — mannin, ið
menskari varð heraður, tá ið
arbeiðarafylkingin ikki vann
nøg miklan frama, og hetta utt-
an mun til hvør vígvøllurin var:
fakfelagsrørslan ella politiska ar-
beidararørslan.

Menniskjansliga er tað fáur
sum Danbjørg, ið hefur borið
fram tann boðskap, ið gagna
skal øllum og hefur dugað at
gjørt tað so væl, at tað hefur
fevnt at innastu hjartarótum
teirra, hvors fremsta ynski Dan-
bjørgs tað hefur verið at fjálga
og livga.

Hvørji eru tey gomlu, tey
sjúku, tey avlamnu og tey
treingjandi, ið ikki hava folt hin
fløvandi hitan í talu og skriv-
aðu orðum Danbjørgs.

Jú, mikil er tann fjöld kring
Føroya land, sum við dýrmæt-
astu vírding heilar hesum stór-
bara og altíð hjartaliga tals-
manni teirra, ið heilt ella lut-
vist hava livað á lívsins skugga-
síðu. Ugðandi, eggjandi og fylt-
ur av socialistiska stórbrand-
inum hefur hann verið talsmað-
ur teirra, hvors liv og lagna ó-
forskytt og ei av egnum ávum
komi at laga seg annarleiðis,
enn ein sjálvur hevði ætlað ser
ella varð rikin út í av víðurskipt
um, ið kunnu verða hvørjari
kvinnu og hvørjum manni fyri.

Við socialistiska neistanum
brennandi í barmi gjørdist Dan-
bjørg hin mæti oddamaðurin í
FØROYA JAVNAÐAR-
FLOKKI, sum hann hefur ofra-
að so mikið fyri og verið hin
(Framhald á 2. síðu)